

притисна до сърцето си, което биеше като звънлива ~~и тежка~~ камбана.

– Ландграфиня Елисавета! Съпругата на Лудвиг...

Хайнрих вгърчи лице в странна гримаса: болка ли беше, присмех ли беше? Гласът му прозвуча бавно и тежко:

– Вдовицата на Лудвиг.

Кръстоносците свалиха шлемове, коленичиха около младата жена, целунаха края на мантията ѝ.

– Ланграфът почина от треска в Сицилия.

Като насън Елисавета се отдалечи, без да продума нито дума, без да запита нищо. Тръгна из пътеките, изчезна зад храстите, залута се из пожълтелите треви на ливадите, притиснала ръце до сърцето си, дигнала очи към небето, сякаш диреше от там ответ на страшната си мъка.

– Дай ми сила, дай ми сила да понеса волята ти – стенеше нещо в нея, а устните ѝ само повтаряха една и съща дума:

– Починал, починал, починал...

Стъпките ѝ я отведоха към малкия параклис. Тя мина през затихналото предверие, искачи стъпалата на олтаря, коленичи, простря безмълвно ръце към скръбната Богородица. Да можеше да извика, или да избухне в сълзи, да приюти чело в някоя приятелска длан, да скрие лице връз нечие предано рамо...

Майка нямаше. Анна бе далеч. Кой можеше да ѝ каже добра и кротка дума? А отвсякъде бе заградена само с ~~бездушни~~ бездушни ~~люде~~ люде, с корави сърца. Изведнъж остра мисъл я прониза. Децата ѝ! Къде бяха малките невръстни сираци? Чие грубо слово щеше да нарани крехките детски души?

Елисавета дойде на себе си. Огледа се.

Погледът ѝ падна връз колоната от дясно. На нея стоеше изписан тънкия благороден профил на тоя, когото по-късно людете щяха да нарекат свети Лудвиг Тюрингски. Тя се отправи със залитащи стъпки към хладния мрамор, прегърна го, допря лице до скъпия спо-